

Zsille Gábor

Angolpark

X. Y. olyan költő,
hogy ő mindent tud a versről,
mantrázzák a mikrofonba
egy születésnap estén
a felkért szakértők bölcsen.
X. Y. távol maradt.

S tényleg, a versről mindent tud,
ismeri minden kellékét,
csak magát a verset, azt nem,
csak a szívét, benső magját,
a megrendülés tájait,
azt nemigen tárta elénk.

Gyarlón próbáljuk áttörni
a tartalmi és formai
tökélyt, hogy érzelmi viszonyt
kezdjünk, de valami nincs meg.
Varázs? Lélek? Báj? Nehéz ezt
pontos szavakba foglalni.

Szörnyű teher mindent tudni
a versről, a versírásról.
A lírában megesik, hogy
a mesterség mesterséges,
páncélként feszül a műre
a csillogó intellektus.

A jó vers talán egy dzsungel,
sorai között tigrisként
lapul egy végzetes kaland.
A mindentudó lírikus
angolparkban él: mértani
rendjében díszcserjék, pázsit,
gondosan nyírt labirintus.

Sűrű

A költői alkat sokféle,
és kivétel mindig akad,
de egy bizonyos életkor felett
egyre nehezebben írunk verset.
Személyre szabott módszerünk,
az ihlet felkorbácsolása,
az írás szolgálatába állított életrend
idővel rutinná dermed,
és egyre több ismeret gyúlik ránk,
egyre több tapasztalat,
a mesterségbeli tudás besűrűsödik,
a líra már nem hömpölyög,
szavunk már nem árad.
Egy bizonyos életkor felett
a forrás csak csordogál,
vagy elapad.

Hétköznapi vers

Nem tudom, bűn-e, hogy mostanában
a szobrokba öntött mítoszoknál
jobban izgatnak a hétköznapiak:

hogyan vitézkedett Csokonai
egy füledt füredi mulatságban,
miként gitározott Arany János,

vajon hogy nézett ki Herczeg Ferenc
klott gatyában a Balaton-parton,
s hogyan fröccsözött Tihanyban Krúdy,

mi történt Badacsonyan, amikor
Deák Ferenc fölsétált a hegyre,
s három napig nem tudott lejönni,

és Berzsenyi idején miért volt
írott törvény, hogy a szőlősorok
között nem szabad paráználkodni?